

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ในระยะที่ผ่านมา ตั้งแต่ช่วงเศรษฐกิจรุ่งเรือง เข้าสู่ภาวะถดถอยและตกต่ำในปัจจุบัน และรอวันที่จะกลับเข้าสู่ภาวะรุ่งเรืองเจริญเติบโตอีกครั้งหนึ่งนั้น จำเป็นต้องอาศัยการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงโครงสร้างและกรรมวิธีการผลิตในทุกสาขาเศรษฐกิจ และในขณะเดียวกันก็ต้องวางฐานการผลิตทางเศรษฐกิจ โดยอาศัยการคาดคะเนและประเมินสถานการณ์และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในอนาคต ทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นหลักด้วย การปรับเปลี่ยนต่าง ๆ ทั้งทางกายภาพและทรัพยากรมนุษย์ที่ผ่านมา และที่กำลังจะเกิดขึ้น จึงผันแปรตามภาวะเศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมอื่นอย่างมากตามไปด้วย

การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่ควบคู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมนั้น จึงเพิ่มองค์ประกอบของ ความไม่แน่นอน (uncertainty) และ ความเสี่ยง (risk) ขึ้นเป็นสำคัญ และจะยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้นอย่างแน่นอนในอนาคต ความไม่แน่นอน และ ความเสี่ยง ดังกล่าวมานี้ ปรากฏทั้งในด้านการผลิต กรรมวิธีและขบวนการผลิต การขายและการตลาด การบริโภค การลงทุน การค้ากับต่างประเทศ และในการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งเป็นผลให้ต้นทุนและค่าใช้จ่ายส่วนหนึ่ง เพิ่มสูงขึ้นเกินกว่าระดับที่เหมาะสมและจำเป็นทางเศรษฐกิจ เพื่อให้ครอบคลุมความสูญเสียและสูญเสียไปจาก ความไม่แน่นอน และ ความเสี่ยง ตามที่กล่าวมาแล้ว

กลไกที่สำคัญอีกประการหนึ่งในทางวิชาการ เข้าใจว่าเป็นกลยุทธสำคัญยิ่งในการลดต้นทุน และค่าใช้จ่ายจาก ความสูญเสียและสูญเสียไปที่เป็นของ ความไม่แน่นอน และ ความเสี่ยง นั่นคือการประกันภัย (insurance) จึงทำให้เชื่อได้ว่า พัฒนาการของการประกันภัย ในอนาคตอันใกล้นี้ จะต้องเร่งรัดและมีการกำกับควบคุมให้มีความมั่นคง เป็นอย่างมาก เพื่อรองรับพัฒนาการทางเศรษฐกิจและสังคมที่คาดว่าจะเข้าสู่ภาวะรุ่งเรืองในอนาคตอันใกล้(เทียนฉาย กิระนันท์, 2534)

การประกันภัยโดยทั่วไปแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. การประกันชีวิต (life insurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองแต่ละบุคคล (personal coverage) ต่อภัยที่ทำให้เกิดความเสียหายต่อรายได้ในอนาคต ได้แก่ ความตาย อุบัติเหตุ การเจ็บป่วย การว่างงาน และชราภาพ รวมทั้งการประกันสุขภาพด้วย

2. การประกันวินาศภัย (non-life insurance) เป็นการประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองทรัพย์สิน (property coverage) ได้แก่ การประกันอัคคีภัย การประกันภัยทางทะเล การประกันรถยนต์ และประกันภัยเบ็ดเตล็ด

การประกันชีวิตและการประกันวินาศภัย จะมีลักษณะที่แตกต่างกันดังนี้

1. ความเสียหาย ความเสียหายที่เกิดขึ้นในการประกันชีวิตเป็นความเสียหายอย่างสมบูรณ์ และแน่นอน แต่ไม่อาจกำหนดเวลาได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด ส่วนการประกันวินาศภัยนั้น ภัยอาจเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ หรืออาจเกิดเพียงบางส่วน แต่อาจกำหนดเวลาที่เกิดขึ้นไม่ได้ เช่นเดียวกัน

2. การชดเชย การประกันชีวิตจะกำหนดการชดเชยด้วยจำนวนเงินที่แน่นอนตามความสามารถของการหารายได้ หรือความจำเป็นที่ทำประกันภัย ส่วนการประกันวินาศภัย ค่าชดเชยจ่ายได้ไม่เกินความเสียหายจริง และไม่เกินทุนประกันที่กำหนด ผู้เอาประกันไม่อาจเรียกร้องค่าชดเชยจากประกันภัยได้

3. การเรียกร้องค่าเสียหาย บริษัทประกันชีวิต ไม่อาจเรียกค่าชดเชยความเสียหายจากบุคคลอื่น เมื่อจ่ายเงินให้แก่ผู้เอาประกันหรือทายาท แต่การประกันวินาศภัยบริษัทสามารถรับช่วงสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายจากบุคคลอื่นในกรณีที่บริษัทจ่ายค่าเสียหายไปแล้วได้

4. สถิติที่ใช้ การประกันชีวิตใช้สถิติการตายแต่ละอายุเป็นเวลานาน เพื่อสร้างตารางมรณะ การประกันวินาศภัย สามารถดูสถิติเป็นปีหรือตามฤดูกาล และการใช้ค่าสินไหมหากำหนด เนื่องจากเบี้ยประกันภัยสามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่าย

5. ค่าใช้จ่าย การทำประกันชีวิต บริษัทประกันชีวิตต้องเสียค่าใช้จ่ายในปีแรกค่อนข้างสูง ไม่ว่าจะเป็นค่านายหน้า ค่าตรวจร่างกายของผู้เอาประกันภัย ซึ่งจะมีปัญหาต่อกำไร-ขาดทุน ส่วนประกันวินาศภัย ค่าใช้จ่ายถูกกำหนดเป็นปี ๆ เพราะฉะนั้นปัญหาด้านต่าง ๆ จึงมีน้อยกว่า

6. เบี้ยประกันภัย เบี้ยประกันชีวิตไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้สำหรับกรมธรรม์หนึ่ง ๆ เพราะกรมธรรม์ประกันชีวิตเป็นสัญญาระยะยาว อาจชำระเบี้ยประกันสั้นกว่าระยะเวลาคุ้มครองได้ ส่วนเบี้ยประกันวินาศภัย อาจเปลี่ยนแปลงได้ทุกปีตามประสบการณ์ หรือสถิติที่เก็บไว้ในอดีตที่ไม่ยาวนานนัก กรมธรรม์ปกติเป็นกรมธรรม์ปีต่อปี เบี้ยประกันจึงมีโอกาสขึ้นลงได้

7. กำไรขาดทุนของบริษัท การทราบกำไรของการประกันชีวิตนั้น ต้องใช้ระยะเวลานานต่อเมื่อความรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัยหมดลง เงินสำรองจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการประกันชีวิตและการลงทุนของบริษัทประกันชีวิตจึงทำได้นานกว่า ส่วนการประกันวินาศภัย ปกติเป็นสัญญาปีต่อปี เมื่อสิ้นปี กรมธรรม์ เงินที่เหลือก็คือกำไรของบริษัท ซึ่งไม่ต้องรอนานเหมือนบริษัทประกันชีวิต การลงทุนส่วนใหญ่เป็นระยะสั้น

8. การเลือกภัย เบี้ยประกันชีวิตขึ้นอยู่กับอายุ อาชีพ สุขภาพ ทุนประกัน รายได้ ส่วนเบี้ยประกันวินาศภัย ขึ้นอยู่กับสภาพของทรัพย์สินที่เอาประกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นหน้าที่ของบริษัทจะต้องคัดเลือกภัยอย่างรอบคอบ ไม่ว่าจะเป็นการประกันชีวิตหรือการประกันวินาศภัย

9. กฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุน สถาบันประกันชีวิตเป็นสถาบันการเงินที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ แต่กฎกระทรวงว่าด้วยการลงทุนของการประกันวินาศภัย นั้น สถาบันประกันวินาศภัย เป็นผู้จัดการกองทุนไม่ได้

10. ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา เบี้ยประกันชีวิตสามารถนำมาหักค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้ ไม่เกิน 10,000.-บาท ต่อคนต่อปี สำหรับเบี้ยประกันวินาศภัยไม่สามารถนำมาหักค่าลดหย่อนภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาได้

กำเนิดของการประกันภัย เกิดขึ้นเมื่อใดไม่สามารถระบุได้แน่ชัด แต่ในสมัยเริ่มแรกของการประกันภัยจะมีลักษณะไปในการแสวงหาหลักประกันกับความคุ้มครอง หรือวิธีการป้องกันภัยที่เกิดกับจากทรัพย์สิน อันเนื่องมาจากธรรมชาติและโจรผู้ร้าย ซึ่งนับว่าเป็นที่มาของกิจการประกันภัยในสมัยปัจจุบัน

เมื่อราวคริสต์ศตวรรษที่ 12 ชาวโลมบาร์ด (The Lombards) ซึ่งอพยพจากประเทศอิตาลี เข้ามาตั้งถิ่นฐานทำมาหากินในกรุงลอนดอน เป็นผู้ริเริ่ม ระบบการรับประกันภัยการขนส่งทางทะเลขึ้น กล่าวคือ พ่อค้านายทุนได้พากันรวมตัว เพื่อกระจายความเสี่ยงภัยจากการสูญสิ้นที่จะเกิดกับพ่อค้า นายทุน คนใดคนหนึ่ง ไปยังพ่อค้าหลาย ๆ คน ซึ่งหากเกิดวินาศภัยทางทะเลขึ้น เขาเหล่านั้นก็จะได้ช่วยกันแบ่งเบาระการสูญสิ้นเงินทุนไปเพียงบางส่วน ทำให้ยังสามารถประกอบกิจการค้าต่อไปได้ โดยจะจ่ายเงินให้ เมื่อเกิดภัยทางทะเลทำความเสียหายกับเรือและสินค้าให้กับผู้เป็นเจ้าของ มีการเรียกเก็บ ค่าธรรมเนียม หรือ เบี้ยประกัน (premium) วิธีการกระจายความเสี่ยงไปยังกลุ่มพ่อค้าที่จะเข้ามาแบ่งเบาระการสูญสิ้น ซึ่งเคยตกอยู่กับบุคคลเดียวไปยังบุคคลหลายคนนั้น นับเป็นการเริ่มต้นการประกันทางทะเล อันเป็นผลสำคัญที่ส่งเสริมให้การค้าระหว่างประเทศเจริญรุ่งเรือง

ตราขงนกระท้งในศตวรรษที่ 15 ได้มีกฎหมายประกันภัยทางทะเล ใช้บังคับในประเทศอิตาลี และอังกฤษ เป็นการวางหลักเกณฑ์วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันทางทะเล ที่ใช้บังคับในตอนต้นศตวรรษที่ 17 สมัยนั้นการติดต่อค้าขายระหว่างพ่อค้าด้วยกันเองมักจะพบปะพูดคุยกิจการค้าในร้านกาแฟต่าง ๆ ใน ลอนดอน ในบรรดาร้านกาแฟเหล่านั้นมีอยู่ร้านหนึ่งตั้งอยู่ที่ ถนน Tower Street ริมแม่น้ำเทมส์ มีเจ้าของชื่อ นายเอ็ดเว็ด ลอยด์ (Edward Lloyd) ที่ร้านกาแฟแห่งนี้จะมีพ่อค้าต่าง ๆ มาพบปะเจรจาการค้าในขณะที่ดื่มกาแฟกันเป็นประจำซึ่งส่วนมากเป็นเจ้าของเรือ เจ้าของสินค้าที่จะขนส่งทางทะเลและพ่อค้าอื่น ๆ ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับการผจญภัยทางทะเล Edward Lloyd ได้ให้ความสนใจธุรกิจนี้มากเป็นพิเศษ จึงได้จัดหาข่าวสารเกี่ยวกับการเดินเรือ สถิติของเรือแต่ละ

ด้านความสามารถของเรือรวมทั้งกับต้นเรือและลูกเรือที่ได้ผ่านการผจญภัยในการเดินทางไกล ๆ ในเส้นทางต่าง ๆ มาเสนอต่อพ่อค้าและผู้รับประกันภัยอยู่เสมอ

ในช่วงปี ค.ศ.1769 ตลาดประกันภัยได้ย้ายศูนย์กลางของการประกันภัยมาที่ร้านกาแฟแห่งใหม่ของ Edward Lloyd ที่ Pope's Head Alley จนกระทั่งในปี ค.ศ.1771 ได้มีการก่อตั้งคณะกรรมการขึ้นบริหารธุรกิจประกันภัยของลอยด์ (Lloyd's Insurance) การดำเนินธุรกิจของลอยด์ในสมัยใหม่เป็นไปตามกฎหมาย ซึ่งผ่านรัฐสภาของอังกฤษในปี ค.ศ.1871 ปัจจุบันที่ทำการของ Lloyd's Insurance เป็นศูนย์กลางของธุรกิจประกันในถนน Lime Street ในกรุงลอนดอน ซึ่งนับว่าเป็นธุรกิจประกันภัยที่เก่าแก่และใหญ่โตที่สุดในโลก จนถือได้ว่า Edward Lloyd เป็น บิดาแห่งการประกันภัย

สำหรับการประกันภัยในประเทศไทยนั้น สันนิษฐานว่าเริ่มจากการประกันภัยทางทะเลก่อนเป็นครั้งแรก ในสมัยกรุงศรีอยุธยาถึงรุ่งเรือง ซึ่งในครั้งนั้นประเทศไทยมีความสัมพันธ์ทางการค้ากับต่างประเทศหลายประเทศ การขนส่งสินค้าอาศัยทางเรือเป็นส่วนใหญ่ จึงมีการประกันภัยทางเรือและทางทะเลเกิดขึ้น การประกันสมัยนั้นวงการธุรกิจของชาวต่างประเทศร่วมมือดำเนินการกันเองโดยมิได้มีการจดทะเบียนการค้าหรือ แจ้งต่อรัฐบาลสยามเป็นทางการแต่อย่างใด ซึ่งได้มีการพัฒนาต่อมาเป็นลำดับ มีบริษัทจากต่างประเทศที่เป็นตัวแทนของบริษัทประกันภัยเริ่มเข้ามาดำเนินการ เช่น เมื่อปี พ.ศ.2399 ห้างบอร์เนียว เป็นตัวแทนของ Netherlands India Sea and Fire Insurance Company และ North China Insurance Company รับประกันภัยทางทะเลและอัคคีภัย และในปีเดียวกัน ก็มีห้าง Scott เป็นตัวแทนของ Ocean Marine Insurance Company การดำเนินงานด้านประกันภัยในสมัยเริ่มแรกนั้น ยังไม่มีการควบคุมหรือมีกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับธุรกิจการประกันภัย จนกระทั่งปี พ.ศ.2471 ได้มี พระราชบัญญัติควบคุมกิจการค้าขายอันกระทบถึงความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชน พุทธศักราช 2471 เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2471 ซึ่งกิจการค้าขายที่เกี่ยวกับความปลอดภัยหรือผาสุกแห่งสาธารณชนตามพระราชบัญญัตินี้ ก็มีการประกันภัยรวมอยู่ด้วย ต่อมาได้มีประกาศของกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2472 ความว่า “บุคคลใดจะเริ่มประกอบกิจการประกันภัยจำเป็นต้องขอรับอนุญาตก่อน และบุคคลที่ประกอบกิจการประกันภัยอยู่แล้ว ต้องขอรับอนุญาต จากกระทรวงพาณิชย์และคมนาคม ” สำหรับกฎหมายที่สามารถควบคุมและดูแลธุรกิจการประกันภัยโดยเฉพาะนั้น ได้มีขึ้นใน พ.ศ.2510 คือ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2510 ซึ่งได้ใช้ติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จนกระทั่งถึงปี พ.ศ.2535 ได้มีการพิจารณาเห็นว่ากฎหมายดังกล่าวเริ่มล้าสมัยไม่ทันกับเหตุการณ์ที่ได้มีการพัฒนาและมีความก้าวหน้าไปมาก การใช้กฎหมายที่ได้มีขึ้นเมื่อ 25 ปีที่ผ่านนั้น อาจจะไม่เหมาะสม จึงได้มีการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการประกันภัยขึ้นใหม่ คือ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติที่แก้ไขฉบับนี้ว่า เนื่องจากกฎหมายว่าด้วย

การประกันวินาศภัยฉบับปัจจุบันได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน มีบทบัญญัติหลายประการไม่เหมาะสมกับกาลสมัย และไม่สอดคล้องกับสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมที่กำลังขยายตัวในปัจจุบันและในอนาคตประกอบกับได้มีการเปลี่ยนฐานะของสำนักงานประกันภัยเป็นกรมการประกันภัย ดังนั้น เพื่อเป็นการรองรับการขยายตัวของธุรกิจประกันวินาศภัย สมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ให้มีความคล่องตัว และสามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้เอาประกันภัยเพิ่มขึ้น ตลอดจนควรกำหนดขอบเขตอำนาจและหน้าที่ของนายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เสียใหม่ เพื่อให้สามารถควบคุมและกำกับดูแลกิจการธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ได้ใช้มาจนถึงปัจจุบัน การประกันวินาศภัยในประเทศไทยนั้น มีอัตราการเติบโต ค่อนข้างสูงตามภาวะเศรษฐกิจ โดยในปี พ.ศ.2520 มียอดเบี้ยประกันวินาศภัยจำนวน 1,970 ล้านบาท เพิ่มขึ้นเป็น 7,516 ล้านบาท ในปี พ.ศ.2530 และเพิ่มเป็น 45,217 ล้านบาท ในเดือนกันยายนปี 2540 และจากการที่ประเทศไทย มีนโยบายเปิดเสรีทางการเงิน ซึ่งเป็นไปตามข้อตกลงของ องค์การการค้าโลก (World Trade Organization) ทำให้ทางการเปิดโอกาสให้บริษัทที่จะขอเปิดดำเนินธุรกิจประกันภัย ยื่นขออนุญาตเปิดบริษัทประกันใหม่ ตั้งแต่เดือน ตุลาคม 2538 และในวันที่ 25 มีนาคม 2540 คณะรัฐมนตรี ได้อนุมัติเปิดบริษัทประกันภัยใหม่อีกจำนวน 28 บริษัท โดยแบ่งเป็น บริษัทประกันชีวิต 12 บริษัท และบริษัท ประกันภัย จำนวน 16 บริษัท ทำให้มีจำนวนบริษัทประกันชีวิตจากเดิม 13 บริษัทเป็น 25 บริษัท และบริษัทประกันวินาศภัย จากเดิมจำนวน 68 บริษัท เพิ่มขึ้น 84 บริษัท ผลจากวิกฤตทางการเงินของประเทศไทย ตั้งแต่ต้นปี 2540 เป็นต้นมา การปิดบริษัทเงินทุน การลอยตัวค่าเงินบาท ส่งผลกระทบต่อฐานะบริษัทประกันวินาศภัยอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเมื่อวันที่ 16 เมษายน 2541 กระทรวงพาณิชย์ได้สั่งให้ บริษัท รัตน โกสินทร์ประกันภัย จำกัด หยุดรับประกันภัยรายใหม่ และในที่สุดเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม 2541 ได้มีคำสั่งปิดกิจการ บริษัท รัตน โกสินทร์ประกันภัย จำกัด เนื่องจากไม่อยู่ในฐานะที่จะดำเนินงานต่อไปได้ สำหรับจังหวัดเชียงใหม่ซึ่งเป็นจังหวัดใหญ่ มีอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจสูง มีธุรกิจต่าง ๆ มากมาย จึงเป็นที่สนใจของบริษัทประกันวินาศภัยที่จะเข้ามาตั้งสาขาขยายกิจการ ซึ่งนับถึงปัจจุบันมีสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยในจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 39 สาขา ได้รับประกันภัยทุกประเภทที่สามารถรองรับได้ แต่จนถึงขณะนี้ กรมการประกันภัยและสำนักงานประกันภัยจังหวัดเชียงใหม่ก็ยังมีได้ทำการแยกข้อมูลธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นรายจังหวัด จึงเป็นที่น่าจะทำการศึกษาว่า สาขาของบริษัทประกันวินาศภัยเหล่านี้ได้มีส่วนช่วยลดความเสี่ยงให้กับ ธุรกิจของจังหวัดเชียงใหม่อย่างไร และมีการจ่ายค่าสินไหมทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นให้กับผู้เอาประกันภัยมากน้อยเท่าใด ตลอดจนมีการปรับตัวเพื่อรองรับการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นในอนาคตอย่างไร

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาจำนวนและบทบาทของบริษัทประกันวินาศภัยในจังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อศึกษาผลประกอบการของบริษัทประกันวินาศภัยในจังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาภาวะการแข่งขันและการปรับตัวของธุรกิจประกันวินาศภัยในจังหวัดเชียงใหม่
4. เพื่อหาข้อสรุปและแนวทางในการพัฒนาธุรกิจประกันภัยตลอดจนการปรับตัวของผู้ประกอบการ

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงธุรกิจประกันวินาศภัยในจังหวัดเชียงใหม่ ได้มีส่วนช่วยลดความไม่แน่นอนและความเสี่ยงในแต่ละธุรกิจมากน้อยเพียงใด
2. เพื่อทราบถึงภาวะการแข่งขันและการปรับตัวของธุรกิจประกันวินาศภัย
3. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาธุรกิจประกันภัยในอนาคต

1.4 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ ได้กำหนดขอบเขตการศึกษาไว้ 2 ประการกล่าวคือ

1. ศึกษาเฉพาะธุรกิจประกันวินาศภัย (non-life insurance)
2. ศึกษาเฉพาะธุรกิจของสาขา บริษัทประกันวินาศภัย ที่มีที่ตั้งอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างปี พ.ศ. 2536 ถึง พ.ศ.2541 เท่านั้น